Un colac de izbăvire pentru toți acei care se înecă

On Iulie 30, 2012

Şlefuiește-ți cunoașterea de sine, pentru a spori valoarea Eu-lui tău pozitiv.

Îmi amintesc de un moment important din viața mea, când privindu-mă în oglindă mi-am spus: *" Nu-mi pasă cine sunt ! Nu-mi pasă de mine ! "*

O spartană dorință de autodistrugere, datorată diminuării capacității de autodepășire, se dezlănțuia în mine, rece și necruțătoare. Ca un om care s-a descotorosit categoric de balastul incomod al unor principii morale eterne, mă simțeam nevoit să împing tot mai departe, cu sânge rece, în ritm alert, până la epuizare, imensul bloc de gheață al fatalității, apărut parcă să mă termine.

O cenzură interioară îmi bloca vigilența spiritului, îndepărtând grabnic și impunător orice rămășiță a curiozității mele nepotolite de a cunoaște, de a vedea ce are înăuntru, mai de preț, *" Omul "*. Un fel de răceală timpurie se revărsa cu putere în mine, condiționând orice modalitate de a mă regăsi, de a mă înțelege mai bine. Mă simțeam străin de mine însumi, dat la o parte, abandonat în mijlocul unei furtuni înspăimântătoare prin proporțiile ei, prin neprevăzutul ei. Purtat încoace și încolo precum un val de mare, lovit cu intensitate, zvârlit fără milă în marele abis din mine însumi.

Dar, aveam să constat mai târziu, tocmai această bizară frământare de moment, acest covârșitor zbucium al întregului meu univers, descărcarea inevitabilă, cu toată siguranța, a tensiunii directe induse de o gândire negativistă și în contradicție cu realitatea, m-a ajutat, printr-o analiză la rece, să fiu mai hotărât, poate mai înțelept, călindu-mi spiritul și făcându-l mai puternic.

Leadership: Poți să-ți asumi o perspectivă nouă asupra fundalului pe care se constituie reflectarea propriei existențe, la limita dintre incertitudinea intențiilor care te animă și trăirea revelatoare a împărtășirii gândurilor care te bântuie?

Această supraîncordare nervoasă, capricioasă, neînfrânată, căreia un altul poate nu i-ar fi putut rezista mai mult de câteva ceasuri, mă rodea ca un ghimpe, îmi punea sufletul, gândurile, toate puterile la grea încercare. Căci o sforțare atât de constant amplificată într-un interval de timp atât de scurt pretindea o atenție desăvârșită și o forță absolută, intensă, hotărâtoare de a schimba aspectele negative pe care aveam tendința să le trec cu vederea.

Un moment de slăbiciune mă azvârlise de pe puntea corăbiei cunoașterii de sine. Alunecam, ca un pietroi de granit, la fundul celui mai adânc ocean. Oceanul adevărului, al conștiinței și al trăirilor interioare, al morții și al învierii spirituale. Mă cufundam într-o stare de gravă incertitudine, în apa extrem de rece și tulbure a dezgustului, a deznădejdii, rătăcind ca un pai pe ape mari.

Singura cale de a mă reîntregi spiritual, singurul colac de izbăvire, era să întrerup șirul gândurilor care mă răscoleau, și să recunosc *" Omul "* din mine, adevăratul meu adversar. Să câștig întrecerea cu mine însumi. Şi să mă ridic deasupra apei învolburate, deasupra a tot ceea ce simțeam.

Omul rațional din mine, omul real s-a recunoscut în cele din urmă.

Leadership: Informația acumulată din experiențele traversate și învățăturile acumulate, devine un fel de memorie externă pe care o poți accesa oricând atâta timp cât ai disponibilitatea de a înțelege specificul unei minți care se gândește pe sine?

Nu poți să fii mai mult decât încerci să obții de la tine în momentele de cugetare, în primul rând prin împărtășirea gândurilor care te macină, dacă reprezentarea pe care ți-o faci despre propria realitate nu este un mod de a dialoga cu propriul trecut, dar și o explicită construcție a identității, devenind un fel de memorie a emoțiilor și a cogniților.

"Destinul" leadershipului, al artei cele mai rafinate de a forma oamenii, al operei de formare a personalității, se ascunde în spatele propriei tale putințe sau neputințe de a depăși momentele în care nu-ți recunoști inamicul numărul unu: omul din tine. Acest destin se poate dezbina, măcina asemenea solului care devine în timp nisip fin, în mare măsură din cauza unei gândiri defectuoase, a trăirilor care ies la suprafață atunci când nu mai reușești să faci față adevărului, de care te îndepărtezi din cauza diminuării capacității de autodepășire.

Leadershipul, indisolubil legat de destinul omului, a celuia care își exercită influența în zona umană, capătă valoare sau se degradează pe aceleași terenuri de luptă între tine și propriul tău Eu. Atunci când ești măcinat de prejudecăți stranii, când nu îți înțelegi locul, rolul, nivelul sau reacțiile.

Iar atunci când în momentele hotărâtoare din viața ta te simți străin de tine însuți, apare pericolul prăbușirii leadershipului.

Leadership: Cum poți folosi în avantajul tău o cunoaștere bazată pe învățătura acumulată din experiențele trăite în lumea propriilor gânduri?

Ai văzut cum se redresează o barcă gata să se scufunde? Îți dai seama că nu i s-a întâmplat nimic grav – că într-un fel, chiar și lunga perioadă cât fusese pe punctul de a se scufunda, avea părțile ei bune.

Te arunci într-un un moment de slăbiciune de pe puntea corăbiei cunoașterii de sine? Sau găsești o cale de a te înțelege mai bine, de a vedea ce ai "înăuntrul" tău, mai de preț? Ai puterea de a te îndepărta de întinderea necuprinsă a furtunii care îți îngustează orizonturile, de a-ți reorienta Eul spre o scară valorică mai bine definită și de a-ți schimba atitudinea? Care sunt părțile bune ale perioadei cât ai fost pe punctul de a te "scufunda"?

Probabil Friedrich Nietzsche a pus punctul pe I atunci când a relatat în memoriile sale: " *Când te uiți îndelung într-un abis, abisul se uită și el la tine.* "

Iată elementul suprasensibil de care te lovești la tot pasul - incertitudinea, înstrăinarea, profunda criză datorată pierderii de identitate sub impactul conștiinței de sine. În prelungirea leadershipului acest abis reprezintă amestecul de contradicții ce resoarbe gândirea aplicativă și inovativă (fapt ce are o importanță deosebită pentru evoluția ta) destabilizând etapele cheie ale relației cu tine însuți. Sau, dimpotrivă, printr-o întorsătură de situații, poate constitui un prilej de redescoperire a capacităților și limitelor proprii.

Trecând prin filtrul de analiză a unui judecător fiecare încercare de a trasa o anumită direcție în mișcarea vieții, fiecare aspect relevant pentru delimitarea coordonatelor de singularitate (fapt care te poate aduce mai aproape de adevărul a cine ești cu adevărat) vei putea să urmărești modul cum se reflectă în timp gândirea ta - care se poate materializa fie sub forma implicată a unor simple intuiții și ipoteze, fie în mod explicit și sistematic, în abordările de tip afectiv sau cognitiv-comportamentale. Care, la rândul lor, au o mare rezonanță asupra

leadershipului practicat.

Cunoașterea de sine este acea mică fâșie îngustă din zona ta de responsabilitate primordială pe care trebuie s-o menții nealterată. Taina artei de a te putea conduce pe tine însuți constă în a-ți cunoaște cu adevărat adversarul, în a pătrunde în abisul propriei tale ființe atunci când ești prins în mijlocul unei furtuni puternice, în a-ți revitaliza conștiința. Îi vei permite adversarului tău cel mai de temut, acelui Alter-Ego distructiv, să te tragă în adâncul rece al instabilității?

Şlefuiește-ți cunoașterea de sine, pentru a spori valoarea Eu-lui tău pozitiv.

Avantajul unei cunoașteri bazată pe învățătura acumulată din experiențele trăite în lumea propriilor gânduri este că, dacă acestea sunt împărtășite și ascultate, ele permit verificarea acelor caracteristici de personalitate care contează pentru oameni.

Un colac de izbăvire pentru toți acei care se înecă semnifică atitudinea ta atunci când ești pus față în față cu realitatea cruntă a unei conștiințe grevate de anumite aspirații, idealuri sau valori care nu corespund propriului tău potențial; atunci când omul rațional din tine, când omul real nu se recunoaște pe sine.

Sunt momente de cumpănă în viața fiecărui om, și bineînțeles în viața fiecărui lider, momente de deznădejde când apare conflictul dintre aspirații și posibilități, momente deprimante când apare neîncrederea în sine. Singurul prieten de nădejde care îți aruncă colacul de salvare, ești tu însuți, găsind acele resurse interioare și forța necesară de a depăși aceste momente.

Depinde de tine ce alternativă alegi: să plutești ca un pai pe ape mari? Sau să navighezi spre destinația propusă?

Source: https://neculaifantanaru.com/un-colac-de-izbavire-pentru-toti-acei-care-se-ineaca.html